

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Mgr. Lukáš Křivánek, soudní exekutor
Exekutorský úřad Karlovy Vary, IČO: 018 25 992
se sídlem T. G. Masaryka 623/12, 360 01 Karlovy Vary
zastoupený JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem
Týnská 633/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2017, čj. MSP-845/2015-OSD-ENA/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalovaný obdržel stížnosti povinného J. B. ze dne 6. září 2015 (ve znění doplnění ze dne 9. listopadu 2015) na postup žalobce jako soudního exekutora ve věci vedené pod sp. zn. 181 EX 10044/15 a povinného M. L. ze dne 10. dubna 2016 na postup žalobce jako exekutora ve věci vedené pod sp. zn. 181 EX 13537/15. V reakci na tyto podněty zahájil žalovaný úkony výkonu státního dohledu nad exekuční činností. Žalovaný dopisem ze dne 7. září 2017, čj. MSP-845/2015-OSD-ENA/16 žalobci sdělil, že obě stížnosti byly vyhodnoceny jako nedůvodné. Nad rámec vyřízení stížností však žalovaný stejným dopisem udělil žalobci výtku ve smyslu § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „*exekuční řád*“).

II. Žaloba

2. Žalobce je názoru, že výtka je udělena nezákonně. Jeho postup byl v souladu se zákonem, poukázal na to, že jeho postup je akceptován soudy, které na rozdíl od žalovaného rozhodují o zákonnosti postupu žalobce v individuálních věcech. Žalobce je názoru, že odlišnost právního názoru od právního názoru žalovaného není drobným nedostatkem, a to zejména za situace neexistence sjednocující judikatury k předmětné otázce, nebyly tvrzeny ani prokázány žádné okolnosti, které postup, jenž je sám o sobě zákonný, umožnily hodnotit jako drobný nedostatek. Žalobce je názoru, že pokud by měl být jeho postup být nezákonný a porušoval přitom práva a oprávněné zájmy povinných, pak se logicky nemůže jednat o drobný nedostatek v exekuční činnosti, ale v dané věci jsou naplněny znaky kárného deliktu; jednání, které je kárným deliktem však nelze postihovat výtkou podle § 7a odst. 1 exekučního řádu ale toliko v kárném řízení.
3. Žalobce je pak v meritu toho názoru, že v případě, kdy návrh na zastavení exekuce doznává vad uvedených v § 55 odst. 2 exekučního řádu, není na místě vyzývat povinného podle § 43 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ale návrh odmítnout.
4. Návrh na zastavení exekuce je podle žalobce v zásadě jediným oprávněným prostředkem proti jejímu nařízení. V tomto ohledu je návrh na zastavení exekuce obdobou odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí dle o. s. ř. Žalobce poukázal na to, že odvolání lze pak odmítnout dle § 208 odst. 1 ve spojení s § 254 odst. 1 o. s. ř. či v § 254 odst. 5 o. s. ř., aniž by bylo nezbytné poučovat odvolatele podle § 43 o. s. ř. V tomto ohledu proto neobstojí podle žalobce postoj, že v případě důvodů vymezených v § 55 odst. 2 exekučního řádu, je nutno postupovat dle § 43 o.s.ř. i přes to, že exekuční řád obsahuje vlastní úpravu.
5. Žalobce se rovněž neztotožnil se žalovaným v tom, že na jeho věc lze aplikovat závěry rozhodnutí kárného soudu pro věci soudních exekutorů ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Kse

7/2014. Exekuce řešená kárným senátem byla zahájena v roce 2008, jak vyplývá z její spisové značky 123 EX 1896/08. Ustanovení § 55 exekučního řádu bylo přitom novelizováno dvakrát a to zákony č. 396/2012 Sb. a č. 139/2015 Sb. Výkladem a contrario přechodných ustanovení obou uvedených je žalobce toho názoru, že v roce 2012 nebylo záměrem zákonodárce umožnit aplikaci novelizovaného ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu na exekuční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Rozhodnutí kárného senátu je tedy založeno na odlišné (starší) právní úpravě. I samotné kárně řešené návrhy na zastavení exekuce byly podány již v roce 2012, tedy před účinností novelizovaného ustanovení § 55 exekučního řádu. Za takového stavu (tedy aplikace odlišné právní normy) v kárném senátem řešených případech měl být bezesporu povinný vyzván k opravě či doplnění návrhů na zastavení exekuce. V uvedené věci navíc byla kárným senátem řešena obsahově odlišná věc, když její podstatou bylo, že kárně žalovaný se s návrhem na zastavení exekuce nevypořádal žádným ze způsobů, které upravuje ustanovení § 55 exekučního řádu. Hlavním předmětem kritiky v uvedené kárné věci byla skutečnost, že došlo ke zkrácení práv účastníků. K tomu však postupem žalobce nedochází, když povinný má možnost proti rozhodnutí exekutora podat odvolání a věc je řešena exekučním soudem, který má možnost podání opětovně posoudit a sám či prostřednictvím exekutora vyzvat k opravě vad podání.

6. Žalobce dále poukázal na to, že cílem novely § 55 odst. 2 exekučního řádu zákonem č. 396/2012 Sb. bylo zrychlit exekuční řízení, a to s ohledem na skutečnost, že dochází k podání opožděných návrhů na zastavení exekuce či k podání takových podání, které jsou návrhem na zastavení exekuce toliko co do označení, avšak nikoliv obsahově. Exekutor, který takový návrh na zastavení exekuce obdrží, se v jeho odmítnutí vypořádá s důvody, pro které návrh na zastavení exekuce odmítá a v čem spatřuje případnou neúplnost podání, přičemž účastník má možnost se s tímto odůvodněním ztotožnit či podat odvolání, kdy mu nic nebrání uvést v tomto odvolání doplnění vytýkaných vad či uvést důvody, pro které nepovažuje za nutné, aby tyto skutečnosti jeho návrh na zastavení exekuce obsahoval. Takový postup zcela naplňuje ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu, dle něhož má soudní exekutor postupovat rychle a účelně; tedy nemá neúčelně prodlužovat exekuční řízení výzvou dle § 43 o. s. ř., když exekuční řád obsahuje vlastní úpravu pro tuto oblast. Exekutor je ve smyslu § 2 odst. 1 exekučního řádu vázán zákonem, když tak může činit jen to, co mu zákon ukládá. Pokud by však povinného vyzýval k doplnění vadného návrhu na zastavení exekuce, jednalo by se o porušení zákona, když žádná taková povinnost z jeho znění nevyplývá, čímž by soudní exekutor neúčelně prodlužoval exekuční řízení, a tím krátil jak práva povinného, který byl o následcích podání vadného návrhu na zastavení exekuce poučen ve vyrozumění o zahájení exekuce, jakož i oprávněného, když by docházelo k oddalování uspokojení jeho pohledávky.
7. Žalobce nesdílí názor žalovaného, že ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu lze systematickým výkladem srovnávat pouze s § 54 odst. 1 exekučního řádu. Ustanovení § 39 exekučního řádu přímo stanoví postup pro odstranění vad (resp. možnost odmítnutí návrhu pro případ, že vady nebudou odstraněny). Tento postup, ač je totožný s postupem dle § 43 o. s. ř., je upraven v exekučním řádu napřímo. Explicitní vyjádření nepoužití § 43 o. s. ř. v § 54 odst. 1 exekučního řádu je promítnutím skutečnosti, že v době jeho začlenění do exekučního řádu nebylo cílem zákonodárce přenést na exekutora rozhodovací pravomoci v plném rozsahu.

8. Oproti tomu novela zákona č. 396/2012 Sb. pak již vyšla ze zcela jiné koncepce, když v této době již byla značná část rozhodovacích pravomocí přenesena na soudního exekutora a další byly přeneseny právě touto novelou, nebylo již třeba explicitního uvedení zákazu použití § 43 o. s. ř. a byl stanoven napřímo postup odmítnutí (vadného) návrhu na zastavení exekuce. Opětovná určitá nedůvěra zákonodárce pak byla právě zohledněna v zavedení opravného prostředku *sui generis*, tedy možnosti odvolání povinného proti odmítnutí návrhu na zastavení exekuce, když bylo zakotveno zrušení rozhodnutí soudního exekutora, když toto nepodléhá přezkumu, ale o věci znovu v prvním stupni rozhodne exekuční soud.
9. Ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu stanoví postup exekutora po obdržení návrhu na zastavení exekuce jedinou právní normou se složenou hypotézou. Jednotlivé elementy hypotézy jsou pak spojeny alternativním způsobem. Ať již dojde k naplnění kteréhokoliv z prvků hypotézy, exekutor se musí zachovat vždy stejným způsobem. Jestliže v projednávané věci mělo být povinností žalobce vyzvat povinného k doplnění návrhu na zastavení exekuce, stejným způsobem by se měl žalobce zachovat také v případě opožděného podání. Takový výklad je však zcela absurdní.
10. Žalobce poukazuje na historický vývoj právní úpravy rozhodování o návrhu na zastavení exekuce obsažené v § 55 exekučního řádu. V právní úpravě platné do 31. 12. 2012 exekutor vždy bez dalšího vyzval další účastníky, aby se k návrhu na zastavení exekuce vyjádřili (srov. § 55 odst. 2 exekučního řádu). Za takového stavu bylo nezbytné, aby ostatním účastníkům byl předkládán k vyjádření bezvadný, úplný a srozumitelný návrh na zastavení exekuce. Provedenou novelou došlo ke změně systematiky vnímání institutu návrhu na zastavení exekuce v rámci prvoinstančního rozhodování, vymezením explicitního imperativu „vyzve nebo odmítne“ neumožňující tak jiný výklad. Jedním z účelů novely bylo dosažení naplnění kautely rychlosti a efektivnosti exekučního řízení.
11. Ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu navíc stanoví, že pro exekuční řízení se použijí ustanovení o. s. ř. *přiměřeně*. Zákon tak nezakládá vztah obecného a zvláštního právního předpisu (tj. možnost subsidiárního použití o. s. ř.), ale vztah *analogie iuris*. Prakticky celá exekuční materie je v občanském soudním řádu upravena a nikdy si tak nelze být jistý tím, zda určité ustanovení exekučního řádu není modifikováno přiměřeným použitím o. s. ř.. Přiměřená aplikace o. s. ř. neznamena mechanické použití jeho ustanovení, ale především zohlednění obecných zásad, na nichž stojí civilní soudnictví (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 32 Cdo 3299/2009, rozsudek ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006). Ústavní soud dovozuje, že na exekuční řízení plně dopadají principy spravedlivého procesu a oprávněný i povinný mají tedy i v tomto řízení přiměřeně obdobná práva jako účastníci jakéhokoliv jiného soudního řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. II. ÚS 417/06).
12. Přiměřené použití o. s. ř. je z povahy věci možné pouze v případě, kdy není úprava v exekučním řádu natolik určitá, aby poskytovala pravidlo jednání pro určitou situaci. Ohledně postupu v případě vadného podání návrhu na zastavení exekuce je však úprava exekučního řádu dostatečně určitá a vyčerpávající, není zde proto prostor pro přiměřené použití jiného právního předpisu. Právní norma stanoví povinnosti exekutora po

obdržení vadného návrhu na zastavení exekuce je celá obsažená v exekučním řádu, a to způsobem odchylným od úpravy obsažené v občanském soudním řádu ohledně vadných podání účastníků. Pokud povinný proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu na zastavení podá odvolání. V tomto případě dle § 55 odst. 2 exekučního řádu věta poslední, exekutor své rozhodnutí zruší (ve smyslu absolutní eliminace) a věc postoupí k vyřízení exekučnímu soudu. Exekuční soud přitom nerozhoduje o opravném prostředku proti usnesení exekutora o odmítnutí – to již bylo exekutorem zrušeno – ale jedná se o zcela nové projednání věci, a to soudem v prvním stupni.

13. Tato úprava je natolik komplexní a vůči povinnému vstřícná, že v případě odmítnutí návrhu na zastavení exekuce není procesní pozice povinného nijak ohrožena, ale paradoxně posílena, když (po následném odvolání) jsou aktivovány devolutivní účinky a věc je předána k novému rozhodnutí exekučním soudem v prvním stupni.
14. Postup žalobce je podpořen i praxí soudů rozhodujících v exekučních věcech. Příkladem může být např. usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 6. 3. 2017, č. j. 32 EXE 1406/2016-34, kde soud ve svém odůvodnění nerozporoval postup soudního exekutora ohledně návrhu na částečné zastavení exekuce, o němž rozhodl svým usnesením, které následně k odvolání navrhovatelky zrušil a věc předložil k rozhodnutí soudu. Rozhodnutí exekučního soudu o návrhu na částečné zastavení exekuce bylo následně předmětem přezkumu Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně, který ve svém usnesení ze dne 27. 6. 2017, č. j. 60 Co 160/2017-47, rovněž postup soudního exekutora nezpochybnil.
15. Žalobce konečně namítl, že nelze udělit výtku dle § 7a exekučního řádu za právní názor. Žalobce je přesvědčen, že odlišný právní názor, který nijak nezkracuje práva účastníků exekučního řízení, nelze podřadit ani pod drobné nedostatky v exekuční či další činnosti ani pod drobné poklesky v chování. Dále žalobce poukázal na to, že dle komentářové literatury toto jednání nenaplnuje žádnou z charakteristik, za které by bylo lze uložit výtku. *„Za takové jednání je zřejmě považovat běžné, zpravidla pracovní nedostatky, vyplývající spíše z nedůslednosti, nedostatečné organizace vlastní práce nebo z určité pracovní improvizace, která je poznamenána nesoustředěnou činností, vykazující občasné nedostatky v pravidelnosti, rychlosti a pečlivosti při vyřizování věci. Může se jednat o drobné poklesky v jednání a chování překračující sice míru běžné neslušnosti, jež však neohrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství ani nesnižuje vážnost a důstojnost funkce státního zastupitelství.“* (Kocourek, J., Záruba J. Zákon o soudech a soudcích; Zákon o státním zastupitelství. Komentář. 2. doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 565.)
16. Žalobce dále namítl, že v případě, kdy se právní názor žalovaného na užití § 43 o. s. ř. ukázal jako diametrálně odlišný od názoru žalobce, měl žalovaný pravděpodobně dospět k závěru, že nejde pouze o „drobný nedostatek“, ale o porušování zákona ze strany žalobce. V takovém případě měl žalovaný zahájit kroky vedoucí k podání kárné žaloby. Tak však neučinil.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu vyplývá, že vztah exekučního řádu a o. s. ř. je založen na generální subsidiaritě o. s. ř..

Občanský soudní řád se tak použije přiměřeně tehdy, nestanoví-li exekuční řád odlišný procesní režim. Použití o. s. ř. není omezeno jen na část šestou upravující výkon rozhodnutí; použijí se i další jeho části, jak vyplývá i z § 254 odst. 1 o. s. ř., podle kterého platí, že „na výkon rozhodnutí se užíje ustanovení předcházejících částí, není-li v této části uvedeno jinak.“. Na tomto závěru nemůže oproti tvrzení žalobce nic změnit ani skutečnost, že některá ustanovení exekučního řádu obsahují dílčí odkazy na použití o. s. ř. či naopak jeho použití výslovně vylučují. K tomu žalovaný dodává, že současná aplikace exekučního řádu a o. s. ř. je podmíněna slučitelností výkladů obou těchto právních předpisů.

18. Z ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu vyplývá, že návrh na zastavení exekuce musí obsahovat rozhodné skutečnosti pro zastavení exekuce, musí být srozumitelný, určitý a musí k němu být připojeny všechny listiny prokazující v něm obsažená tvrzení, přičemž exekutor je povinen tyto náležitosti zkoumat a posoudit. Pokud návrh na zastavení exekuce stanovené náležitosti postrádá nebo je nesrozumitelný, neurčitý či k němu nejsou připojeny všechny potřebné listiny, musí exekutor podle názoru žalovaného s ohledem na znění ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu postupovat podle ustanovení § 43 o. s. ř., neboť citované ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu a ani jiné ustanovení exekučního řádu tyto situace výslovně neřeší a exekuční řád tak ve vztahu k této otázce neobsahuje vlastní komplexní právní úpravu.
19. Žalovaný má za to, že žalobce byl povinen před odmítnutím vadných návrhů na zastavení exekucí povinné nejprve usneseními vyzvat, aby v určené lhůtě tyto návrhy doplnili, a zároveň byl povinen je poučit o tom, v jakém smyslu je třeba doplnění provést. Žalobce byl rovněž povinen poučit povinné o důsledcích nevyhovění výzvám, včetně možnosti žalobce rozhodnout o odmítnutí jejich vadných návrhů. Podle názoru žalovaného je totiž odmítnutí předmětných návrhů možné pouze v případech, byli-li o tom povinni v usnesení skutečně poučeni.
20. Teprve v případě, že vady, pro které nelze v řízení pokračovat, nebyly odstraněny, měl žalobce tyto návrhy za předpokladu, že o těchto následcích povinné skutečně poučil, usneseními odmítnout (k tomu srov. Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 225 – 229). Žalovaný poukázal i na další závěry odborné literatury. „*Návrh na zastavení musí samozřejmě obsahovat označení skutečností rozhodných pro zastavení exekuce a navržené důkazy, listiny musejí být připojeny. Pokud návrh tyto náležitosti neobsahuje, je třeba podle § 52 odst. 1 EŘ a § 43 odst. 1 OSŘ vyzvat povinného k odstranění vad návrhu nebo jeho doplnění. Exekutor je totiž povinen zkoumat, zda je návrh na zastavení exekuce úplný, určitý a srozumitelný, jinak navrhovatele vyzve postupem podle § 43 odst. 1 OSŘ k odstranění vad podání. Pokud povinný na výzvu exekutora vady neodstraní, pak návrh na zastavení exekuce, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý nebo ke kterému nejsou přiloženy listiny k prokázání tvrzení obsažených v návrhu (§ 43 odst. 2 věta první OSŘ) nebo který byl podán opožděně (§ 55 odst. 1), exekutor odmítne*“ (Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 383 - 411). „*Soudní exekutor návrh sám odmítne, nebyl-li návrh řádně podán či opraven a nelze-li proto pokračovat v řízení, nebo zamítne, nebyl-li odmítnut z procesních důvodů a nejsou-li splněny předpoklady pro vedení exekuce.*“ (Korbel, F., Prudíková, D., Velké změny exekučního práva od 1. ledna 2013. in Právní rozhledy 1/2013, s. 1).

21. Vzhledem k výše uvedenému má žalovaný rovněž za to, že v napadeném rozhodnutí aplikovaná judikatura, zejména pak bod 66 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Kse 7/2014-130, v němž je předmětná otázka řešena totožně, je pro posuzovaný případ relevantní. Tvrzení žalobce, že je postihován za odlišný právní názor, se tak žalovanému jeví jako ryze účelové, neboť na prezentovaném právním výkladu se shoduje judikatura i odborná literatura. Tento právní výklad byl přitom s ohledem na výše uvedenou judikaturu ustálený již v době, kdy se žalobce dopustil vytýkaného pochybení.
22. Podle žalovaného posouzení míry závažnosti konkrétního pochybení exekutora je vždy věcí orgánu vykonávajícího státní dohled, který o uložení výtky rozhoduje po posouzení všech relevantních okolností konkrétního případu. Tento závěr potvrzuje rovněž Nejvyšší správní soud, např. v rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, č. j. 14 KSe 5/2012-248. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41 pak vyložil případy, ve kterých je možno uložit výtku.
23. Žalovaný dále nesouhlasí s argumentací žalobce, že vyzýváním povinných k doplnění vadných návrhů na zastavení exekucí by se neúčelně prodlužovala exekuční řízení, čímž by byli jejich účastníci kráceni na svých právech. Podle názoru žalovaného jsou naopak exekuční řízení prodlužována nevyzýváním povinných k doplnění vadných návrhů na zastavení exekucí, neboť povinní jsou nuceni podávat odvolání proti rozhodnutím žalobce o odmítnutí návrhů na zastavení exekucí, na jejichž základě žalobce svá rozhodnutí zruší a následně věci postoupí k dalším řízením exekučním soudům. Takové jednání žalobce je v rozporu s ustanovením § 46 odst. 1 exekučního řádu.
24. Přílehavá není ani argumentace žalobce postupem v případě opožděného návrhu na zastavení exekuce. Pozdní podání návrhu je totiž z podstaty věci neodstranitelnou vadou, takže výzva k odstranění vad návrhu či jeho doplnění pojmově nepřichází v úvahu. Není však vyloučeno, aby exekutor nebo exekuční soud v případě, kdy dospějí k závěru, že povinný opožděným návrhem na zastavení exekuce dostatečně prokázal důvody zastavení exekuce, exekuci dle ustanovení § 55 odst. 4 a 5 exekučního řádu zastavil (podrobněji viz rozhodnutí Nejvyššího soudu, 26 Cdo 4086/2014 a odborná literatura - (Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 383 - 411).
25. Zájmem chráněným předmětným ustanovením je mimo jiné řádný výkon exekuční činnosti žalobce. Význam tohoto zájmu je o to vyšší, že účastníci exekučních řízení jsou většinou osobami práva neznalými, a proto je zvláště důležité takové osoby vždy náležitě poučit o jejich procesních právech a povinnostech (viz ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, ve znění pozdějších předpisů, a rovněž § 46 odst. 1 exekučního řádu a rovněž § 5 a § 43 o. s. ř.).
26. Žalobce k vyjádření žalovaného repliku již nepodal

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, městský soud neshledal.

28. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná přes výzvu soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, jejich souhlas byl tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud nenařídil jednání ani z důvodu dokazování, neboť veškeré důkazy a podklady byly součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Předmětem sporu byla přitom toliko právní otázka.
29. Podle § 7 odst. 1 exekučního řádu státní dohled nad exekuční činností, nad činností exekutora podle § 74 odst. 1 písm. c) a § 76a a nad nakládáním se zvláštním účtem podle § 46 odst. 5 nebo nad nakládáním s prostředky na zvláštním účtu, vykonává žalovaný. Žalovaný provádí státní dohled i na základě písemných podnětů právnických nebo fyzických osob. Podle § 7 odst. 2 exekučního řádu žalovaný při výkonu státního dohledu prověřuje zákonnost postupu soudního exekutora, dodržování kancelářského řádu a plynulost a délku exekučního řízení.
30. Podle § 7a odst. 1 exekučního řádu drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta nebo exekutorského koncipienta nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.
31. K charakteru výtky se v rozhodnutí ze dne ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že jejím účelem „je možnost flexibilně postihnout takové nedostatky a poklesky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení“ (bod 55). Uvedl (bod 57), že „(v)ýtka není tak závažným opatřením jako snížení platu či odvolání z funkce – nepostihuje majetek či svobodu, ale toliko čest, čímž se podobá důtce. Uložená výtka je do jisté míry formalizovanou informací o tom, že došlo ze strany státního zástupce (resp. soudce, notáře nebo soudního exekutora) k určitému pochybení“. Rozšířený senát tak potvrdil argumentaci uvedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015-31, že „zároveň se jedná i o manažerský nástroj předsedy soudu, vedoucího státního zástupce či dohledových orgánů, který umožňuje zejména udržovat disciplínu a pracovní morálku v rámci justice, řešit drobná pochybení nebo napravovat nesprávné metodické postupy. Posouzení závažnosti provinění pro udělení výtky je zcela na příslušném orgánu dohledu.“
32. Ze správního spisu žalovaného vyplývají následující skutečnosti:
33. Žalovaný jako orgán státního dohledu nad činností soudních exekutorů obdržel dva podněty (dne 6. 9. 2015 – podatel J. B. a dne 18. 4. 2016 – podatel M. L.) na postup žalobce ve věcech exekučních řízení těchto podněcovatelů. Následně žalovaný žalobce vyzval k vyjádření k oběma podnětům a k předložení příslušných exekučních spisů.

34. K podnětu J. B. se vyjádřil žalobce dne 26. 11. 2015 a 19. 2. 2016. Z předloženého exekučního spisu 181 EX 10044/15 městský soud zjistil, že 1. 9. 2015 povinný J. B. předložil žalobci návrh na zastavení exekuce pro nemajetnost. Povinný zde, ve stručnosti shrnuto, tento návrh odůvodnil tím, že je nemajetný, bez zaměstnání, je proti němu vedeno několik exekucí, rovněž manželka nevlastní žádný majetek. Oba manželé pobírají pouze dávky sociální péče a státní sociální podpory, jež jsou exekučně nepostižitelné.
35. Dne 7. 9. 2015 žalobce usnesením č. j. 181 EX 10044/15-88 tento návrh odmítl. V odůvodnění uvedl, že hodnotil podání povinného z hlediska splnění speciálních náležitostí podání, které musí návrh na zastavení exekuce obsahovat, přičemž konstatoval, že podání neobsahuje skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce ani důvody pro zastavení exekuce. Povinný ve svém podání zjevně zamýšlí uvést důvody pro zastavení exekuce ve smyslu § 268 odst. 1 písm. e) o. s. ř. Důvodem pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. e) o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu je sice skutečnost, že průběh výkonu rozhodnutí (zde exekuce) ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů, avšak povinný v tomto případě již nijak netvrdí ani nedokládá konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly závěr, že nebudou pokryty ani náklady exekuce. K tomu soudní exekutor uvádí, že šetření ohledně majetku povinného dosud nebylo uzavřeno, nebylo provedeno ani šetření v místě bydliště povinného a dále nebyly dosud vyčerpány všechny účelné způsoby provedení exekuce, přičemž dosud ani neuplynula lhůta k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti dle § 46 odst. 6 exekučního řádu, a proto soudní exekutor nepřistoupil k provedení exekuce. Teprve poté, co soudní exekutor vyčerpá všechny možnosti ke zjištění majetku povinného, poté co bude provedena mobiliární exekuce ke zjištění a prodeji movitého majetku ve vlastnictví povinného a celkový průběh exekuce bude ukazovat její bezvýslednost, tak teprve poté může soudní exekutor konstatovat, že povinný je nemajetný.
36. Vzhledem k tomu, že k podání povinného nejsou přiloženy listiny k prokázání tvrzení povinného o jeho bezmajetnosti a současně podání povinného neobsahuje ani žádné další skutečnosti relevantní pro posouzení důvodů pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 o. s. ř., rozhodl soudní exekutor v souladu s § 268 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 a § 55 odst. 2 exekučního řádu, o odmítnutí návrhu na zastavení exekuce tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.
37. K podnětu M. L. se vyjádřil žalobce dne 4. 5. a 20. 5. 2016. Z exekučního spisu sp. zn. 181 EX 13537/15 vyplývá, že dne 19. 10. 2015 bylo žalobci doručeno podání M. L., které žalobce posoudil dle obsahu jako návrh na zastavení exekuce. M. L. zde napadal formální náležitosti exekučního příkazu a tvrdil, že před vydáním exekučního titulu nebyl poučen o tom, že nesplnil svou povinnost z exekučního titulu. Povinnost byla již přitom splněna, částka byla poukázána soudnímu exekutorovi.
38. Dne 3. 11. 2015 žalobce usnesením č. j. 181 EX 13537/15-93 tento návrh odmítl. Zvážil veškerá tvrzení povinného M. L., vypořádal se s nimi v odůvodnění tohoto usnesení. Současně povinnému vysvětlil, že povinnost z exekučního titulu byla vymáhána částečně

co do částky 902 Kč. Pokud povinný provedl platbu žalobci, nebyly tím uhrazeny náklady exekuce a náklady oprávněného, žalobce neshledal tedy důvod pro zastavení exekuce.

39. Žalovaný následně dne 7. 9. 2017 uložil žalobci pod č. j. MSP-845/2015-OSDENA/16 výtku. Žalovaný předně konstatoval, že po provedeném šetření byly obě výše zmíněné stížnosti vyhodnoceny jako nedůvodné. Nad rámec stížnosti však žalovaný zjistil, že v obou případech byl návrh na zastavení exekuce odmítnut. Podle žalovaného však „na místě byl postup ve smyslu ust. § 43 o. s. ř. a následně dle ustanovení § 55 odst. 2 věta třetí exekučního řádu, tedy před odmítnutím návrhu vyzvat povinné k jeho doplnění, což nebylo v daném případě splněno.“
40. Žalovaný odkázal na komentované znění zákona Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 3 vydání. Praha: C.H. Beck, 2013, str. 342: „Návrh na zastavení musí samozřejmě obsahovat označení skutečností rozhodných pro zastavení exekuce a navržené důkazy, listiny musejí být připojeny. Pokud návrh tyto náležitosti neobsahuje, je třeba podle § 52 odst. 1 EŘ a § 43 odst. 1 osř vyzvat povinného k odstranění vad návrhu nebo jeho doplnění. Exekutor je totiž povinen zkoumat, zda je návrh na zastavení exekuce úplný určitý a srozumitelný, jinak návrhovatele vyzve k odstranění vad podání. Pokud povinný na výzvu exekutora vady neodstraní, pak návrh na zastavení exekuce, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý nebo ke kterému nejsou přiloženy listiny k prokázání tvrzení obsažených v návrhu nebo který byl podán opožděně exekutor **odmítne**. Je-li proti takovému rozhodnutí podáno odvolání, exekutor usnesení o odmítnutí návrhu usnesením zruší a věc postoupí k vyřízení exekučnímu soudu.“ Žalovaný rovněž ve výtce odkázal na rozhodnutí kárného soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Kse 7/2014 - 130, kdy kárný senát v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné konstatoval: „Domníval-li se exekutorský kandidát, že předmětná podání měla vady (neobsahovala rozhodné důvody pro zastavení exekuce, nebyla doložena důkazy apod.), měl povinnou nejprve vyzvat k odstranění vad návrhu nebo jeho doplnění podle § 43 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu (srov. Kasíková, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 341 a 342; systematickým výkladem srov. také § 54 exekučního řádu, který na rozdíl od § 55 výslovně vylučuje použití § 43 odst. 1 o. s. ř. v případě vadného návrhu na odklad exekuce). Pokud by povinná neodstranila vady návrhu, exekutorský kandidát měl návrh na zastavení exekuce odmítnout podle § 55 odst. 2 exekučního řádu. Proti rozhodnutí o odmítnutí by povinná mohla podat odvolání, které by mělo za následek jeho zrušení a postoupení věci k vyřízení exekučnímu soudu (§ 55 odst. 2 exekučního řádu).
41. O věci uvažil městský soud následovně.
42. Podle ustanovení § 55 odst. 1 exekučního řádu „návrh na zastavení exekuce může povinný podat do 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u exekutora, který vede exekuci. Podá-li manžel povinného návrh na zastavení exekuce podle § 262b o. s. ř., rozhodne o tomto návrhu exekutor na základě písemných dokladů i bez souhlasu oprávněného do 15 dnů ode dne doručení návrhu. Nevyhoví-li exekutor návrhu, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o návrhu rozhodne.“

43. Ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu: „*Návrh na zastavení exekuce musí obsahovat vyličení skutečností rozhodných pro posouzení, zda byl podán ve lhůtě uvedené v odstavci 1; to neplatí, jde-li o návrh podaný nejpozději ve lhůtě podle § 46 odst. 6. Návrh na zastavení exekuce, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý nebo ke kterému nejsou přiloženy listiny k prokázání tvrzení obsažených v návrhu nebo který byl podán opožděně, exekutor odmítne. Je-li proti takovému rozhodnutí podáno odvolání, exekutor ho zruší a věc postoupí k vyřízení exekučnímu soudu.*“
44. Mezi stranami je spor o správný (zákonný) procesní postup při aplikaci ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu. Zatímco žalobce je názoru, že návrhy na zastavení exekuce mohl ve věci obou povinných odmítnout bez dalšího vyzývání, žalovaný je toho názoru, že žalobce mohl odmítnout návrhy pouze po nesplnění předchozích výzev k odstranění vad návrhu podle § 43 odst. 3 o. s. ř., které zde nebyly vydány.
45. Podle ustanovení § 43 o. s. ř. „**1)** *předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést. 2)* *Není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen.*“
46. Obdobnou úpravu náležitostí návrhu obsahuje jen ustanovení § 39 exekučního řádu, podle něhož „**1)** *neobsahuje-li exekuční návrh všechny stanovené náležitosti nebo je nesrozumitelný anebo neurčitý, vyzve nejpozději do 15 dnů exekutor, kterému byl doručen exekuční návrh, oprávněného, aby návrh opravil nebo doplnil, určí mu lhůtu a poučí ho o tom, jak je třeba opravu nebo doplnění provést. 2)* *Není-li v určené lhůtě návrh řádně opraven nebo doplněn a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat nebo není-li přiložen exekuční titul, exekutor usnesením exekuční návrh odmítne. O těchto následcích musí být oprávněný poučen.*“
47. Uvedený speciální postup pro odstraňování vad platí pouze pro náležitosti exekučního návrhu, tj. iniciačního návrhu, kterým se zahajuje exekuční řízení (§ 35 odst. 1 exekučního řádu). Ve všech ostatních případech je pak při posuzování obecných náležitostí podání (§ 42 o. s. ř.) a postupu k odstranění jejich případných vad (§ 43 o. s. ř.) třeba postupovat v návaznosti na § 52 odst. 1 exekučního řádu přiměřeně podle ustanovení o. s. ř. (s výjimkami viz níže).
48. Výzva podle § 43 o. s. ř. je tedy i pro exekuční řízení obecným procesním postupem k odstraňování vad neurčitého a nesrozumitelného podání. Platí přitom, že soudy jsou povinny při posuzování neurčitého či jinak nejasného podání, které může být podáním zahajujícím řízení před soudem, volit postup vstřícnější k právu jednotlivce na soudní ochranu a pokud nepřistoupí k odstranění nejasností takového podání podle § 43 odst. 1 o. s. ř., pak je třeba, aby se při jeho posuzování přiklonily k takové interpretaci jeho obsahu, která vyznívá ve prospěch práva dotčeného jednotlivce na přístup k soudu. Naopak restriktivní postoj při vyhodnocování takového nejasného podání, vedoucí k odepření věcného přezkumu obecného soudu, zakládá porušení základního práva dotčené osoby na

spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny (nález Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 3106/13).

49. Zásadně se má podání tedy odmítnout až tehdy, pokud nejsou vady podání odstraněny a projednání takového návrhu pro vady není možné. Je sice pravdou, že odstraňování vad podání postupem podle § 43 o. s. ř. není pravidlem ve všech případech. Některá podání totiž musí účastník řízení učinit bezvadně již na poprvé, např. podává-li návrh na nařízení předběžného opatření (§ 75a o. s. ř.), návrh na vydání elektronického platebního rozkazu (§ 174a odst. 4 o. s. ř.) či dovolání (§ 243b o. s. ř.). V případě insolvenčního řízení je tomu tak např. v případech podle § 18 odst. 2, § 117, § 128 odst. 1, § 200 insolvenčního zákona. Pokud jde o užití těchto výjimek v exekučním řádu, zde je odstraňování vad podle § 43 o. s. ř. výslovně vyloučeno pouze v § 54 odst. 1 exekučního řádu v případě neurčitého či nesrozumitelného návrhu na odložení exekuce (tj. návrhu na dočasné pozastavení účinků exekuce, kdy je do doby rozhodnutí o návrhu dočasně suspendována exekuční činnost soudního exekutora – srov. § 54 odst. 2 exekučního řádu). Společný pro všechny výše citované případy je však podle názoru městského soudu zájem na rychlosti, neprodlenosti a efektivitě probíhajícího procesu, který v těchto případech převažuje nad potřebou disponovat v řízení perfektním podáním účastníka.
50. Ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu na navrhovatele klade od obecné úpravy náležitostí podání podle § 42 odst. 4 o. s. ř. navíc jen speciální požadavek na to, aby navrhovatel vylíčil okamžik, kdy se dozvěděl o důvodech pro zastavení exekuce, tj. že byl tento návrh podán do 15 dnů od tohoto okamžiku. Jinak pro náležitosti návrhu platí stejná pravidla, jako pro každé jiné podání účastníka exekučního řízení. Tím nejdůležitějším je pak podle názoru městského soudu požadavek na vylíčení a doložení rozhodných skutečností, pro které by mělo být exekuční řízení zastaveno (přiměřeně srov. § 42 odst. 4 o. s. ř.). Platí totiž, že exekuce neskončí, dokud o návrhu na zastavení není rozhodnuto. Je-li návrh odmítnut nebo zamítnut, exekuce taktéž neskončí a prodlužuje se ještě i o případné řízení před exekučním soudem (podá-li navrhovatel odvolání proti odmítnutí návrhu či v případě nevyhovění návrhu – srov. § 55 odst. 2 a 3 exekučního řádu). Samotné imperfektní podání nijak vedení řízení nebrání, zásadně jej neprodukuje, avšak dokud není exekuce zastavena, mohou dále růst její náklady k tíži povinného. Podle názoru městského soudu je naopak nezbytné umožnit navrhovateli, aby zastavení exekuce dosáhl již právě tím návrhem na zastavení exekuce, který prvně učinil.
51. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným, že v případě, kdy by podle § 55 odst. 2 exekučního řádu byl návrh na zastavení exekuce neurčitý, nesrozumitelný, neobsahoval všechny náležitosti a listiny k prokázání tvrzení v návrhu, obecně by bylo nezbytné navrhovatele vyzvat podle § 43 odst. 1 o. s. ř. k odstranění vad návrhu ve spojení s ustanovením § 52 odst. 1 exekučního řádu.
52. Pokud žalobce návrh rovnou odmítl v rozporu s § 43 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu, je poté otázka, zda bylo lze takový procesní postup žalobce hodnotit jako nedostatek v činnosti exekutora, za nějž lze uložit výtku.
53. V první řadě, judikatura kárného soudu ve věcech soudních exekutorů se ustálila na názoru, že kárná odpovědnost soudního exekutora za nezákonné jednání při aplikaci práva,

je namístě pouze tehdy, pokud se jednání dopustil soudní exekutor svévolně, excesivně, v rozporu s jasným zněním či zřejmým výkladem daného ustanovení. Kárný soud přitom v této souvislosti zdůrazňuje roli Nejvyššího soudu coby sjednotitele judikatury v soukromoprávních věcech, mezi něž se řadí i exekuční činnost (23. 4. 2019, č. j. 14 Kse 4/2018 – 60 (obdobně též ze dne 16. 5. 2017, č. j. 15 Kse 2/2016 – 66). Kárné řízení přitom nemůže nahrazovat věcný soudní přezkum rozhodnutí exekutorů, k němuž jsou příslušné soudy v jiném řízení, a to na základě systému opravných prostředků, které upravuje jak exekuční řád, tak i občanský soudní řád (rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181).

54. Žalobce mohl podle názoru městského soudu při prvotním – gramatickém - náhledu legitimně vycházet z výkladu, že odmítnout lze neurčitý a nesrozumitelný návrh na zastavení exekuce i bez odstraňování vad, a to za účelem hospodárnosti a efektivity exekučního řízení, aby tím bylo předcházeno např. zahlcení množstvím zjevně vadných návrhů téhož povinného, jako tomu bude v případě odmítání návrhu na odklad exekuce podle § 54 odst. 1 exekučního řádu.
55. Městský soud je však toho názoru, že při bližší úvaze by výklad ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu sporný pro žalobce již nebyl. Ke správné aplikaci tohoto ustanovení na procesní postup při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce povinného totiž mohl žalobce především dospět systematickým a účelovým výkladem, v němž by dospěl k závěru, že zejména v občanském soudním řízení a „příbuzném“ insolvenčním řízení je odmítání návrhu pro neurčitost a nesrozumitelnost bez postupu k odstranění těchto vad jen zcela výjimečným a ojedinělým procesním postupem za účelem efektivity postupu v řízení, což v případech návrhu na zastavení exekuce chybí. Žalobce si navíc v době svého postupu mohl být vědom již výše citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 3106/13, o požadavku na vstřícnější postup vůči navrhovatelům při posuzování určitosti a srozumitelnosti návrhu k soudu. V pochybnostech tak žalobce podle názoru městského soudu mohl zcela reálně dospět k závěru, že v případě vadného návrhu na zastavení exekuce je nezbytné tyto vady odstranit postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř.
56. Městský soud je proto názoru, že výklad ustanovení § 55 odst. 2 exekučního řádu byl dostatečně určitý a srozumitelný a při jeho důsledné interpretaci nemohl vzniknout spor o právní názor. Obecně by tedy soudnímu exekutorovi za toto jednání jistě bylo lze uložit výtku podle § 7a odst. 1 exekučního řádu.
57. Mezi stranami je pak již nesporné, že žalobce povinné před odmítnutím jejich návrhů nevyzval k odstranění vad těchto podání. Pokud tedy žalovaný hodnotil žalobcem zvolený procesní postup jako nesprávný pro nevykonání nezbytných předchozích procesních kroků před odmítnutím návrhů podle § 55 odst. 2 exekučního řádu, městský soud se s tímto názorem žalovaného ztotožnil.
58. Městský soud je nicméně též toho názoru, že výtku žalovaného mohla směřovat i proti procesní formě samotného vyřízení obou návrhů. Návrhy na zastavení exekuce v obou případech obsahují vylíčení rozhodujících skutečností, pro které povinni měli za to, že by exekuce měla být zastavena. Žalobce nezpochybnil včasnost těchto návrhů, naopak hodnotil důvodnost obou návrhů. Podklady k prokázání tvrzení podněcovatelů žalobce

přitom nevyžadoval (v případě podnětu J. B. sice uvedl, že tvrzení o nemajetnosti povinného nebyly doloženy konkrétními listinami, rozhodující závěr o majetku povinného však žalobce hodlal zjevně přijmout až po vlastním šetření, listiny pro rozhodnutí žalobce proto po povinném ani nevyžadoval a pro rozhodnutí žalobce o návrhu nebyly tak významné) a s uplatněnými důvody se postupně vypořádal tak, jak byly uplatněny v návrhu na zastavení exekuce. Žalobce tedy ve skutečnosti posoudil oba návrhy věcně a neshledal je za důvodné.

59. V případech, kdy soudní exekutor (věcně – pozn. městského soudu) nevyhoví návrhu na zastavení exekuce, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu (§ 55 odst. 3 exekučního řádu in fine). Ostatně - byť tomu bylo ve věci jiného povinného- z odůvodnění usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 6. 3. 2017, č. j. 32 EXE 1406/2016 – 34 i Krajského soudu v Brně ze dne 60 Co 160/2017 - v následném odvolacím řízení vyplývá, že tyto soudy rozhodly o návrhu na zastavení exekuce tak, že jej zamítly, tj. věcně jej projednaly, přestože šlo o tentýž návrh (označený jako návrh ze dne 21. 11. 2016), který původně žalobce podle § 55 odst. 2 exekučního řádu odmítl, tj. odmítl je jako věcně neprojednatelný. Žalobce tedy při vyřizování návrhů postupoval podle názoru městského soudu procesně nesprávně, když pro rozhodnutí o návrzích (jež odmítl podle § 55 odst. 2 exekučního řádu) zvolil nepřipadný procesní postup.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Vzhledem k tomu, že městský soud se se žalovaným ztotožnil ve stěžejní otázce, tj. že žalobce byl před odmítnutím návrhů na zastavení exekuce podle § 55 odst. 2 exekučního řádu povinen vyzvat navrhovatele k odstranění vad podání podle § 43 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu, městský soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
61. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovaný v řízení procesní úspěch měl, městský soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovanému vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 25. června 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu